

Με τον ΑΝΔΡΕΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ ΕΚΕΙΝΟ το απόγευμα παραλίγο να χάσουμε το αεροπλάνο. Ο ταξιτζής απέφυγε το κέντρο, «γίνονται επεισόδια», είπε, κι έκανε ολόκληρο κύκλο για να φτάσει στο Ελληνικό. Στο αεροδρόμιο της Στοκχόλμης μας περίμενε ο πατέρας μου: «Πολύ άσχημα τα πράγματα», θυμάμαι να λέει, «οι φοιτητές κατέλαβαν το Πολυτεχνείο και κινείται εναντίον τους ο στρατός».

ΟΛΗ τη νύχτα δεν κοιμήθηκε, προσπαθούσε κάτι ν' ακούσει από το BBC και την Ντόιτσε Βέλε. Πρωί πρωί ήρθαν δύο κυρίες απ' το «Σοσιάλ Μπιρό», την κοινωνική πρόνοια, μας πήγαν σ' ένα πολυκατάστημα ρούχων και μείναμε με το στόμα ανοιχτό. Δεν φανταζόμαστε στην Ελλάδα ότι μπορεί να υπάρχουν τόσο μεγάλα καταστήματα, φανταχτερά! «Πάρτε ό,τι θέλετε», μας είπαν τρυφερά, θα τα πληρώσει όλα το «Σοσιάλ Μπιρό».

ΕΚΑΝΕ κρύο τσουχτερό. Διαλέξαμε ζεστά πουλόβερ, γούνινα μπουφάν, γάντια, μπότες, σκουφιά. Το απόγευμα πήγαμε στη «Λέσχη των Ελλήνων». Εκεί ήταν το κέντρο του αντιδικτατορικού αγώνα. Υπήρχε μεγάλη ένταση και αναστάτωση: «Ερίξε την πύλη ένα ταγκ και μήπε μεσα ο στρατός, έχουν σκοτωθεί πολλά παιδιά, γίνονται οδομαχίες και συλλήψεις στο κέντρο της Αθήνας».

ΜΑΣ έβαλαν να φάμε φακές. Είχε μαγειρείο στη λέσχη και ωραία γλυκά. Συχνάζαμε εκεί πολλά απογεύματα, μετά το σχολείο. Ω, το

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...

μη

σχολείο! Πηγαίναμε με σκι και πατινάζ. Ένα τεράστιο συγκρότημα με εστιατόριο, γήπεδα μπάσκετ, βόλεϊ, χόκεϊ, σάουνες, κλειστή θερμαινόμενη πισίνα, ήμασταν 20-25 παιδιά σε κάθε τάξη. Και τι παιδιά! Κάτι κορίτσαροι δυο μέτρα μπόι, ολόξανθες, άνετες, απελευθερωμένες. Μοιάζανε 18άρες. Ω, ρε μανούλα μου!

ΗΡΘΕ ο Μίκης με τη Μελίνα που

ζωής. Το μελάνωμα ήταν πολύ επιθετικό και είχε κάνει μετάσταση στους λεμφαδένες. Η ίδια όμως ήταν ανένδοτη: «Αυτοσυγκεντρώθηκα και το έδιωξα!»! Πράγματι είχε καρκινοδιώχτη. Εφυγε μετά από 30 χρόνια όταν χόρευε, από ανακοπή. Το είχε διώξει τρεις φορές το κακό από πάνω της.

ΕΠΕΣΤΡΕΨΑ με μακριά μαλλιά μέχρι την πλάτη και καμπάνα πα-

Κρύψε το σφυρί!

τραγουδίσει: «...ήρθαν οι καραβανάδες και μου πήραν τα χαρτιά/ και μου στείλαν τα μαντάτα, πως δεν είμαι πια Ρωμιά». Γεμάτο το στάδιο, έκλαιγαν μαζί μας και οι Σουηδοί, μας συμπαραστάθηκαν, μας αγαπούσαν πολύ. Στη λέσχη διαβάζαμε τον παράνομο Τύπο, κρυφακούγαμε τις συζητήσεις, μάθαμε να μурμουρίζουμε τα τραγούδια της φωτιάς.

Η μητέρα μου επέμενε να γυρίσουμε στην Ελλάδα. Στο «Καρολίνσκι» της είχαν δώσει ένα χρόνο

ντελόνι. Με απέβαλαν. Ήταν η αφορμή, κατεβήκαμε σε αποχή. Στο υπόγειο όπου συνεδρίαζε η ΜΟΔΝΕ, υπό το φως των κεριών μάς όρκισαν να θυσιαστούμε αν χρειαστεί για τον δίκαιο αγώνα. Ενώσα τα δάχτυλα πίσω την πλάτη. Φοβήθηκα. Ήμουν μικρός, δεν ήθελα να πεθάνω! Πήγα όμως και στη γιάφκα της ΠΑΜΚ. Εκεί έγραψα το πρώτο μου κείμενο. Σε εφημερίδα τοίχου.

ΑΥΤΑ που έπρεπε έγραψα. Με μαρκαδόρο. Οτι απαιτούμε να γί-

νουν τα σχολεία μικτά. Να ενωθούμε με το θηλέων και να 'μαστε αγόρια και κορίτσια μαζί στην ίδια τάξη. Να σταματήσει το κούρεμα με την ψιλή! Να επιτρέπεται να 'χεις όσο θέλεις το μαλλί μακρύ! Να έχεις δικαίωμα να φοράς 30 πόντους καμπάνα παντελόνι, μυτερά παπούτσια, με τακούνι, και να ντύνεσαι όπως θέλεις εσύ. Να καταργηθεί η υποχρεωτική μπλε ποδιά, η άσπρη κορδέλα στα μαλλιά και να μην αναγκάζουν τα κορίτσια να φοράνε αυτή την απαίσια κουκουβάγια στο πέτο. Να καταργηθεί ο πελαργός (σ.σ. η τιμωρία στην τάξη που στέκεσαι όρθιος στο ένα πόδι) και η υποχρεωτική προσευχή. Το παρατράβηξα...

ΠΗΡΑΜΕ πρόκες. Δεν ξέραμε πού να βρούμε κόλλα. Καρφώσαμε την εφημερίδα τοίχου έξω απ' τη Μηχανική Σχολή: «Συμμαθητές-συμμαθήτριες αντισταθείτε!». Να σου ένα μαύρο Γκάλαντ. Πετάγονται έξω ο Τζώρτζης, ο Ζαφείρης και ο Καλιγούλας, οι επικεφαλής του Μαθητικού της Ασφάλειας. Επεσε σύννεφο η σφαιλιάρα. «Ποιος το κόλλησε αυτό;». «Δε... δεν είδαμε». Μας κιαλάρισαν για πολύ πιτσιρίκια και μας αφήσανε «γρήγορα σπίτι σας»!

ΜΟΥΣΚΕΜΑ είχα γίνει απ' την αγωνία. Φτού σου! Κρατούσα τόση ώρα το σφυρί στη μασχάλη μέσα απ' το τζάκετ και με το που κάνουν να φύγουνε μου πέφτει. Μας μπουζουριάσανε. Μας χώσανε μέσα. Μας κουρέψανε με την ψιλή. Ηρωες στο σχολείο το άλλο πρωί.

* Συγγνώμη!

Είναι πολλές οι περιπτώσεις που με κάνουν ευτυχί επειδή η οικογένειά μου επέλεξε την Αυστραλία για να μεταναστεύσει και μια από αυτές ασφαλώς ήταν η «Συγγνώμη» που είπαν ο Κέβιν Ραντ και ο Δρ Μπρένταν Νέλσον στους Αυτόχθονες, αλλά και η «Συγγνώμη» που είπαν προχθές στην Καμπέρα με ειλικρίνεια και εμφανή συγκίνηση ο πρωθυπουργός, Κέβιν Ραντ και ο αρχηγός της αντιπολίτευσης, Μάλκολμ Τέρνμπουλ, σε μισό εκατομμύριο Λησμονημένους Αυστραλούς.

Αυτούς τους Αυστραλούς που σαν παιδιά μεγάλωσαν μέσα σε ιδρύματα, ορφανοτροφεία και θετές οικογένειες, υποφέροντας τα πάνδεινα, από παιδική εργασία μέχρι σωματική και σεξουαλική κακοποίηση από τα τέρατα που είχαν την ευθύνη να προστατεύουν τα άτυχα παιδιά. Πολλοί από αυτούς τους Λησμονημένους Αυστραλούς, αν όχι οι περισσότεροι, επανασυνδέθηκαν με τους συγγενείς τους πολλές δεκαετίες μετά και άλλοι ζουν ή πέθαναν χωρίς να μάθουν ποτέ ποιοί ήταν οι γονείς τους και αν είχαν αδέρφια.

Με την ευκαιρία, ο γερο-σιαστής τού κόμματος Πρώτα η Οικογένεια, Στιβ Φίλντινγκ, απεκάλυψε ότι πολλά χρόνια τον κακοποιούσε σεξουαλικά ένας αρχηγός προσκόπων, αλλά δεν ξέρουμε αν αυτό το τέρας και τα άλλα τιμωρήθηκαν ποτέ.

* Ιατρικό «θαύμα»

Ο διαχωρισμός των δύο κοριτσιών ύστερα από εγχείρηση 32 χωρών είναι ακόμη μια περίπτωση που με κάνει υπερήφανο που ζω σ' αυτή τη χώρα όχι μόνο επειδή πρόκειται

για ιατρικό «θαύμα», αλλά και για την ανθρωπιά των επιστημόνων αυτής τής χώρας που διέθεσαν τις γνώσεις τους, την εμπειρία τους και τον χρόνο τους για να δώσουν ποιότητα ζωής και να σώσουν ακόμη τα δυο παιδάκια συνενωμένα στο κρανίο. Η προσφορά τους έχει ιδιαίτερη σημασία επειδή τα δύο αδελφάκια είναι από το Μπαγκλαντές και ζούν σε ορφανοτροφείο. Με ενέργειες σαν και αυτές και την προστασία των συνανθρώπων μας που δυστυχούν στις λεγόμενες υποανάπτυκτες χώρες ίσως δημιουργήσουμε έναν κόσμο ειρηνικό, χωρίς τρομοκρατία, χωρίς πρόσφυγες, χωρίς λιμούς και επιδημίες. Αλλά έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας και το περίφημο φωτάκι δεν έχει φανεί ακόμη στο σκοτεινό τούνελ.

* Καλόο!

Μια γυναίκα έχει πρόβλημα με την παπαγαλίνα της που συνέχεια λέει:

«Είμαι πολύ ξαναμμένη, θέλεις να κάνουμε τρελίτσες;»

Η γυναίκα δεν ξέρει τι να κάνει και μετά από καιρό καταλήγει στον παπά της ενορίας της.

- Παπά μου ...το και το. Τι θα κάνω με την παπαγαλίνα μου; Ο κόσμος που μπαίνει μέσα στο σπίτι μου, την ακούει να λέει αυτά τα πράγματα και δεν ξέρω τι μπορεί να σκέφτονται για μενα...

- Τέκνον μου μην ανησυχείς, νομίζω πως ξέρω την λύση. Εγώ έχω δύο πολύ θεοσεβούμενους παπαγάλους. Από το πρωί μέχρι το βράδυ διαβάζουν την Βίβλο και προσεύχονται.... Εάν φέρεις την παπαγαλίνα σου και περάσουν μαζί κάποιο χρόνο ίσως να την επηρεάσουν θετικά και το ρεπερτόριό της να αλλάξει. Τι λες;

- Καταπληκτική ιδέα πάτερ!

Ετσι την επόμενη μέρα βάζουν την παπαγαλίνα μέσα στο κλουβί. Με το που βλέπει η παπαγαλίνα τους παπαγάλους τους λέει: «Είμαι πολύ ξαναμμένη. Θέλετε να κάνουμε τρελίτσες;». Τότε ο ένας παπαγάλος κοιτάει τον

άλλο και λέει:

- Πέτα την Βίβλο ρε... Οι προσευχές μας εισακούστησαν.

* Μια λέξη κάθε ημέρα

ΕΜΠ: Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (ΕΜΠ) είναι το πιο παλιό εκπαιδευτικό ίδρυμα της Ελλάδας στον τομέα της τεχνολογίας και έχει συνεισφέρει σημαντικά στην επιστημονική, τεχνική και οικονομική ανάπτυξη της χώρας από την ίδρυσή του το 1836 με την ονομασία «Βασιλικό Σχολείο των Τεχνών». Λίγα χρόνια αργότερα, το 1843, έγινε η πρώτη μεταρρύθμιση: το Σχολείο των Τεχνών διαιρέθηκε σε 3 τμήματα: α. το Σχολείο των Κυριακών και εορτών, β. το Σχολείο καθημερινό και γ. το Σχολείο ανώτερο, για καθημερινή διδασκαλία των «Ωραίων Τεχνών». Τότε ονομάστηκε «Σχολή των Βιομηχανικών και Ωραίων Τεχνών». Δεύτερη αναδιοργάνωση έγινε κατά την τριετία 1862-1864. Η Σχολή γίνεται «Πολυτεχνείο», με εισαγωγή περισσότερων τεχνικών μαθημάτων. Το 1873 εγκαταστάθηκε σε συγκρότημα κτιρίων στο κέντρο της πρωτεύουσας, στα κτίρια της οδού Πατησίων, και ονομάστηκε «Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο», προς τιμή των μεγάλων ευεργετών Γ. Αβέρωφ, Ν. Στουρνάρη, Ε. Τσιτσα, των οποίων η γενέτειρα ήταν το Μέτσοβο, μια μικρή ιστορική πόλη στη βορειοδυτική Ελλάδα. Τρίτη αναδιοργάνωση πραγματοποιήθηκε το 1887, όταν στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο ιδρύθηκαν 3 ανώτατες σχολές τετραετούς φοίτησης για δομικούς μηχανικούς, αρχιτέκτονες μηχανικούς και μηχανολόγους μηχανικούς. Η τελευταία ριζική μεταρρύθμιση στην οργάνωση και διοίκηση του Ιδρύματος έγινε το 1917 με ειδικό νόμο που έδωσε στο Πολυτεχνείο τη σημερινή του μορφή. Στο ΕΜΠ ανήκουν εννέα σχολές: Χημικών Μηχανικών, Αρχιτεκτόνων Μηχανικών, Εφαρμοσμένων Μαθηματικών και Φυσικών Επιστημών (Σ.Ε.Μ.Φ.Ε.), Πολιτικών Μηχανικών, Μηχανολόγων Μηχανικών, Ναυπηγών Μηχανικών, Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών (Σ.Η.Μ.Μ.Μ.Υ.), Μηχανικών Μεταλλείων Μεταλλουργών και Αγρονόμων Τοπογράφων Μηχανικών.

